

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **M. M. P.**, zastoupeného JUDr. Branislavem Renkerem, advokátem se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2004, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 Cad 8/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2006, č. j. 43 Cad 8/2005 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Branislava Renkera **se určuje** částkou 975 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2004, zamítla žalovaná žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Kladně ze dne 21. 10. 2004 se žalobce stal plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění od 5. 10. 2004, neboť pokles schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti činil 70 %. V rozhodném období před vznikem invalidity, tedy od 5. 10. 1994 do 4. 10. 2004, však žalobce získal pouze 4 roky a 246 dní pojištění, ačkoliv potřebná doba pojištění u pojištěnce nad 28 let činí 5 roků. Žalovaná dále uvedla, že dobu vedení v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou nenáleželo hmotné zabezpečení, lze hodnotit nejvýše v rozsahu tří roků před vznikem nároku na důchod. Podle žalované proto žalobci nadále náleží částečný invalidní důchod.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 2. 2006, č. j. 43 Cad 8/2005 - 68, žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. Soud uvedl, že žalobce v žalobě tvrdil dřívější datum vzniku plné invalidity. Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 5. 2005 soud zjistil, že procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotila posudková komise podle kapitoly V., položky 4, písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (dále jen „vyhláška“) v době vydání napadeného rozhodnutí ve výši 10 %; nebyl dán posudkový důvod pro zvýšení procentní hodnoty podle § 6 odst. 4 vyhlášky. Při jednání komise byl doložen znalecký posudek vypracovaný dne 19. 7. 2004 doc. MUDr. E. H., CSc. Tento lékař však není znalcem z oboru psychiatrie a proto nemohl být podle soudu schopen posoudit z psychiatrického hlediska schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce. Hodnocení tohoto znalce soud neshledal posudkově přínosným, neboť se v něm mj. uvádí, že nelze spolehlivě identifikovat, zda řada pracovních neschopností, lékařských vyšetření či hospitalizací žalobce byla indikována zcela odůvodněně, tj. zda jeho zdravotní stav vyžadoval taková opatření. Žalobce nebyl posudkovou komisí uznán ani částečně invalidním, nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Žalobce se závěrem posudku nesouhlasil, zejména poukazoval na závěry doc. H., s nimiž měl být posudek v rozporu. Soud poté ustanovil znalcem Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví – katedru posudkového lékařství v Praze (dále též „IPVZ“). Tento znalecký kolektiv diagnosticky uzavřel, že u žalobce jde u psychiatrického hlediska o poruchu přizpůsobení s převládající poruchou jiných emocí. Toto postižení se pozvolna rozvíjelo od roku 1997, ke dni 1. 6. 1999 se nepochybně nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Přiznání částečné invalidity při jednání dne 1. 8. 2002 tedy nebylo posudkovým omylem; jednalo se nepochybně již o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav hodnocený podle kapitoly V., položky 4, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce; znalecký kolektiv by však ještě nevolil horní hranici z rozmezí 20 – 50 %, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídal zhruba 40 %. Ke dni vydání rozhodnutí žalované se pak jednalo o postižení těžké, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídal 50 %, žalobce byl tedy částečně invalidní. Soud označil za rozhodující zdravotní posudek znalecký posudek IPVZ. Členové tohoto znaleckého kolektivu měli dostatek podkladů pro zjištění zdravotního stavu žalobce, jeho závěr pokládá soud za přesvědčivý a náležitě zdůvodněný. Jelikož podle závěrů znaleckého kolektivu IPVZ činil pokles se ani o žádné ze zdravotních postižení vyjmenovaných v příloze č. 3 a 4 vyhlášky, je zřejmé, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalobce plně invalidní. Pokud tedy žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím žádost žalobce o plný invalidní důchod, byl její postup zákonu odpovídající. Žalovaná zamítla žádost žalobce sice z důvodu nezískání potřebné doby pojištění, avšak provedeným dokazováním se nepodařilo zjistit nic ve prospěch žalobcova tvrzení o dřívějším vzniku plné invalidity. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce namítl, že splňuje podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu a že motivem, proč mu nebyl takový důchod přiznán, je úmysl žalované vyplácet mu toliko částečný invalidní důchod. Ze zdravotní dokumentace vyplývá, že lékaři žalobci od roku 2002 navrhovali plný invalidní důchod, posudkové komise však řízení prodlužovaly tak dlouho, až žalobce nesplnil dobu pojištění nezbytnou pro přiznání plného invalidního důchodu. Ustanovený zástupce pak v doplnění kasační stížnosti označil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela, nemá oporu ve spise nebo je s ním v rozporu. Z dokumentace ve spise a ze zdravotního stavu stěžovatele je zřejmé, že neobjektivní znalecké posudky MUDr. J. B. a Lékařské posudkové komise České správy sociálního zabezpečení a Ministerstva práce a sociálních věcí dospěly k závěrům, které byly ve vzájemném hrubém rozporu, a to zejména při závěrečném procentuelním ohodnocení

zdravotního postižení stěžovatele a celkovém hodnocení jeho zdravotního stavu. Objektivním znaleckým posudkem pak byl znalecký posudek MUDr. E. H., CSc., kde není na místě námitka nepřislušnosti tohoto znalce, neboť ani v jednom ze znaleckých posudků výše uvedených kromě znaleckého posudku MUDr. E. H., CSc., nebyl zhodnocen globálně zdravotní stav stěžovatele a následně z toho plynoucí jednoznačné určení procentuálního zdravotního postižení i míru poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti. Stěžovatel proto navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2006, č. j. 43 Cad 8/2005 - 68, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel je přesvědčen, že v řízeních nebyl správně posouzen jeho zdravotní stav a datum vzniku plné invalidity. Nejvyšší správní soud považuje především za nutné zdůraznit, že žalobci nebyl ve správním řízení přiznán plný invalidní důchod z důvodu, že nesplnil potřebnou dobu pojištění, která podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění u pojištěnce nad 28 let činí 5 roků počítaných z posledních deseti let před vznikem plné invalidity; žalovaná tedy nezamítla žádost žalobce z důvodu, že by žalobce nebyl plně invalidní. V daném případě dospěla žalovaná v řízení k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobce o 70 %; žalobce však nesplnil podmínku druhou, tedy podmínku získání potřebné doby pojištění, a proto mu nebyl přiznán plný invalidní důchod. Soud poté v řízení dále zkoumal zdravotní stav žalobce za účelem zjištění, zda u něj nedošlo k dřívějšímu vzniku plné invalidity. Přitom zjistil, že v řízení před žalovanou byl zdravotní stav žalobce posudkově nadhodnocen, neboť podle posudků provedených v rámci soudního řízení pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti neodpovídal plné invaliditě. Soud rovněž během řízení nezjistil žádné skutečnosti svědčící pro to, že by žalobce splnil potřebnou dobu pojištění pro přiznání plného invalidního důchodu, přičemž tato skutečnost byla podle žalobou napadeného rozhodnutí stěžejní pro nepřiznání plného invalidního důchodu. To, že soud současně shledal, že žalobce kromě nesplnění potřebné doby pojištění není ani plně invalidní, nemá vliv na správnost výroku rozhodnutí žalované, jímž žalobci nebyl přiznán plný invalidní důchod. Podotýká se, že pokud by v budoucnu došlo ke změně žalobcova zdravotního stavu, má žalobce možnost podat novou žádost, v rámci níž budou nově posuzovány i doby pojištění ve vztahu ke dni nového rozhodnutí žalované. V souzené věci krajský soud navíc nechal za účelem řádného zjištění zdravotního stavu žalobce vyhotovit rovněž znalecký posudek IPVZ, který se řádně vypořádal se všemi položenými dotazy a rovněž podle názoru Nejvyššího správního soudu jej lze považovat za úplný a přesvědčivý. Pokud jde o přesvědčení stěžovatele, že jediným relevantním posudkem v jeho věci je posudek MUDr. H., pak je zapotřebí poukázat na to, že posudek tohoto lékaře byl jako znalecký posudek vyžádán pro jiné soudní řízení před obecným soudem, odpovídal na jiný

okruh otázek a nezabýval se poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce, narozdíl od posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a posudku IPVZ, vyhotovených v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované. Krajský soud se však s existencí posudku MUDr. H. v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal a – jak bylo shrnuto výše – uvedl důvody, s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, z nichž neshledal tento posudek přínosným pro toto soudní řízení. Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 3 x 250 Kč za tři úkony právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, studium spisu u Krajského soudu v Praze dne 27. 3. 2006 a doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 4. 2006 a 3 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006. Odměnu za právní poradou se žalobcem konanou dne 6. 4. 2006 soud nepřiznal, neboť je obsažena v odměně za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.; podotýká se, že první poradou s klientem se nemusí odehrát vždy bezprostředně poté, co byl advokát ustanoven zástupcem účastníka řízení. Celkem tedy odměna advokáta činí 975 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

